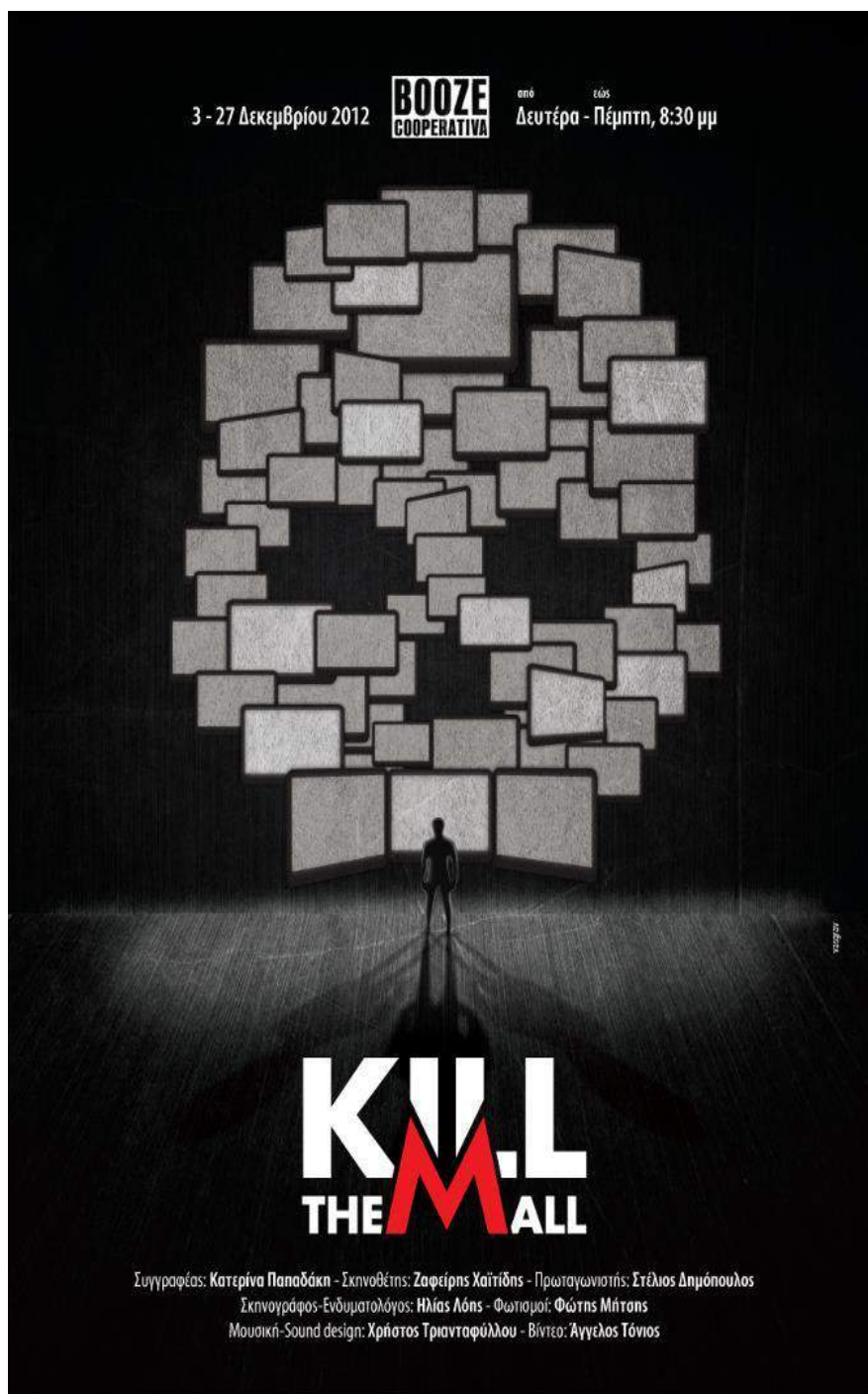

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ/ Kill the -M-all

Της Κατερίνας Παπαδάκη

Η Κατερίνα Παπαδάκη γεννήθηκε στην Αθήνα το 1975. Σπούδασε Συντήρηση Έργων Τέχνης και Αρχαιοτήτων και συνεργάζεται με το υπουργείο πολιτισμού. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια Μουσειολογίας, μαθήματα μουσικής (ούτι/τζουρά), κεραμικής, κατασκευής κούκλας-animation και υποκριτικής. Γράφει Θεατρικά έργα, διηγήματα, παραμύθια, ποίηση, στίχους και είναι μέλος του Ε.Κ.Δ.Ι.Θ.

Συμμετείχε με τους στίχους της στο δίσκο του Αλέξανδρου Σπίτζινγκ «Μετά την φουρτούνα» και στην θεατρική παράσταση «Ο μικρός πρίγκιπας» που παρουσιάστηκε από το Μικρό Θέατρο Λάρισας το 2011 σε σκηνοθεσία Φώτη Σπύρου.

Το θεατρικό της έργο «Το εμπορικό κέντρο/ Kill the-M-all» ανέβηκε το 2012 στο boozze cooperativa και το 2013 στο θέατρο Π.Κ σε σκηνοθεσία Ζαφείρη Χαϊτίδη.

Διακρίθηκε, με το θεατρικό έργο «Τρίτη στάση», στον πανελλήνιο διαγωνισμό του script-net 2014-2015 με θέμα «Οι θεατρικοί συγγραφείς γράφουν για την κρίση».

Από το 2015 συνεργάζεται με τις εκδόσεις Συμπαντικές Διαδρομές στις συλλογές Ελληνικών παραμυθιών με τίτλο «Στην Ανέμη Τυλιγμένη», «Δώστου κλώτσο να γυρίσει», «Παραμύθι να αρχινήσει» καθώς επίσης και στην β ανθολογία θεατρικών μονόπρακτων επιστημονικής φαντασίας με τίτλο «Μνήμες: Ανθολογία Ελληνικών θεατρικών μονόπρακτων επιστημονικής φαντασίας». Το 2018 κυκλοφορεί η πρώτη της προσωπική συλλογή διηγημάτων τρόμου/μυστηρίου/φαντασίας με τίτλο «Καταραμένες αφηγήσεις».

Συμμετέχει επίσης με το θεατρικό της έργο «Ένα δείπνο» στο «Ανθολόγιο θεατρικών κειμένων 2018» που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Όστρια.

Το 2016 συμμετέχει με την performance "SAVE" (σύλληψη-κείμενο-σκηνοθεσία), στον πολυχώρο Ρομάντσο στο project της Λίνας Θεοδώρου "save the pensioner- THE AMAZING BOARD GAMES CLUB" στο πλαίσιο της Ελληνικής/Ελβετικής εικαστικής έκθεσης TWISTING C(R)ASH.

Το 2017 παρουσίασε στο Φεστιβάλ Νέων Καλλιτεχνών στο Τρένο στο Ρουφ (υπό την καλλιτεχνική δ/ση Τατιάνας Λύγαρη) το θεατρικό της έργο «Μηδενική Μνήμη» κείμενο και συν σκηνοθεσία με τον Ζαφείρη Χαϊτίδη. Την ίδια χρονιά συμμετέχει με την χοροθεατρική performance "Interior" (σύλληψη-κείμενο-

σκηνοθεσία), στον πολυχώρο Απλικά στην ατομική έκθεση ζωγραφικής της Ελπίδας Καλατζή με τίτλο «From a distance» (επιμέλεια έκθεσης Ιωάννα Μύρκα).

Το 2018 παρουσιάζει το θεατρικό της έργο με τίτλο «Ένα Δείπνο» στο 1ο διαγωνιστικό φεστιβάλ στο θέατρο «Από Κοινού» (υπό την καλλιτεχνική δ/ση Ελένης Γερασιμίδου) σε σκηνοθεσία Φαίη Τζανετοπούλου. Την ίδια χρονιά συμμετέχει (κείμενο/σκηνοθεσία/μουσική επιμέλεια) στο Φεστιβάλ Νέων Καλλιτεχνών «Το τρένο στο Ρουφ» με την ταινία μικρού μήκους με τίτλο «Τι έκρυβε το όνειρο θερινής νυκτός». Στο ταινία συμμετέχει με τα σκίτσα της η ζωγράφος Ελπίδα Καλατζή και ο ηθοποιός Φώτης Σπύρος στην αφήγηση.

Το 2019 συμμετείχε στο καλλιτεχνικό residence με το εικαστικό της project "LA SUITE FLAMME" στο Art Hotel Panorama.

Το θεατρικό έργο «ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ/ KILL THE-M-ALL» της Κατερίνας Παπαδάκη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό την αδειά Creative Commons BY_NC_ND [Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ: Κατερίνα Παπαδάκη

Τηλ. Επικοινωνίας: 6977 854772

Δ/ση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου: katerinafree@hotmail.com

Σύνοψη

Η πορεία ενός σύγχρονου βετεράνου (πρώην χειριστή ηλεκτρονικών οπλικών συστημάτων-smart bombs) από την ανεργία του, τα βιώματά του, τις αλλαγές του, τις εσωτερικές του επεξεργασίες, μέχρι την εύρεση εργασίας ως υπεύθυνου ασφαλείας σε εμπορικό κέντρο.

Το έργο παρουσιάστηκε το 2012 στο θέατρο BOOZE και το 2013 στο θέατρο ΠΚ.

Το λίνκ ολόκληρης της παράστασης στο You Tube

<https://www.youtube.com/watch?v=fyiricGl5W8&t=143s>

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Υπάρχουν στιγμές που το ανθρώπινο πλάσμα δεν τις αντέχει, φορές που σπάει ακόμα και μια μαρμάρινη καρδιά. Όταν επέστρεψα στο σπίτι... Ακόμα θυμάμαι έντονα την επιστροφή μου. Ήταν ένα βροχερό απόγευμα, η κωμόπολη έμοιαζε με ζωντανή αφίσα. Γκριζάδα, αστικό τοπίο, θολός ουρανός και δρόμοι βρεγμένοι, όπου πλατσούριζαν τα άρβυλά μου. Είχα αγωνία, σκεπτόμουν τι θα πρωτόελεγα στην οικογένειά μου.

Η αγωνία έσβησε αμέσως με το που άνοιξε η εξώπορτα. Αγκαλιάσματα και ταριχευμένα χαμόγελα, δάκρυα συγκίνησης, μπόλικα κουτάκια μπύρας και ποδόσφαιρο στην τηλεόραση. Αυτό θυμάμαι από την επιστροφή μου στο πατρικό.

Μάταια είχα στριμωχτεί σε όλη την διαδρομή σκεπτόμενος πιθανές ερωτήσεις που θα μου έκαναν και τι απαντήσεις θα έδινα. Τελικά, δεν μου έκαναν και πολλές ερωτήσεις, σχεδόν καμία, τους έφτανε λέει που είχα επιστρέψει ζωντανός. Βούλιαξα μαζί τους στον καναπέ και μοιραστήκαμε κάμποσα ριάλιτι και τηλεπαιχνίδια.

Εν τω μεταξύ, η πόλη είχε σκεπαστεί από ένα μαύρο πέπλο ανεργίας, που τον τελευταίο καιρό στροβιλιζόταν σαν ανεμοστρόβιλος παρασύροντας τους πάντες μέσα του. Έπειτα ακινησία. Όλος ο τόπος έμοιαζε με άγαλμα που είχε γλυτώσει από τον βομβαρδισμό. Υπήρχε αυτή η τέλεια στασιμότητα που συνοδεύεται από την μυρωδιά της σήψης.

«Σιχαμένη οσμή απελπισίας θα σε νικήσω», είπα μέσα μου και πήρα γνώριμους δρόμους. Βρέθηκα στο μικρό καφέ με την εφημερίδα διάπλατη στο τραπέζι μου. Μια βιαστική ματιά στα επίκαιρα,

σκάνδαλα, πουλημένοι αθλητικοί αγώνες, αποτελέσματα λόττο, ανακοινώσεις γάμων, κηδειών, πολιτικών, θεατρίνων, αίθουσες σινεμά και διαφημίσεις, σελίδες ποτισμένες με αίμα. Τα προσπέρασα... Πήγα στις αγγελίες, κύκλωσα μερικές.

Είδα από πάνω μου την φιγούρα του σερβιτόρου. «Ψάχνεις για δουλειά; Δύσκολα τα πράγματα», μου έριξε μια συμπονετική ματιά και έφυγε αστραπιαία. Συνέχισα να κάνω κύκλους με το κόκκινο στυλό. Ξεκίνησα να τηλεφωνώ. Ραντεβού (...) το ένα μετά το άλλο, συνεντεύξεις και φόρμες ερωτηματολογίων.

«Έχετε φίλους από το παρελθόν;

- Μένετε με την οικογένειά σας;
- Διατηρείτε φιλικές σχέσεις με προηγούμενους συναδέλφους;
- Σκοπεύετε να παντρευτείτε σύντομα;
- Σχεδιάζετε να κάνετε παιδιά άμεσα;
- Πέστε μου μερικά από τα προτερήματά σας και αμέσως μετά τα μειονεκτήματά σας.
- Πείτε μου κάτι για να σας θυμάμαι, να σας ξεχωρίσω από τους υπόλοιπους υποψήφιους.
- Μεταπτυχιακό έχετε; Όχι; έστω πτυχίο;
- Προϋπηρεσία;
- Αφήστε μου το βιογραφικό σας.»

Στρατός, μόνο στρατός. Κατατάχτηκα σε μια θητεία που δεν είχε τελειωμό. Δύσκολα... Όλοι μου το έλεγαν πως δύσκολα θα έβρισκα δουλειά. Η πολιτεία με απάλλαξε από τις στρατιωτικές μου υποχρεώσεις. Σχεδόν μια δεκαετία μετά. Με απάλλαξε οριστικά. Οριστικά.

Έφευγα από την μια συνέντευξη στην άλλη σαν δαρμένος σκύλος, με τα αυτιά χαμηλωμένα και το ηθικό να σέρνεται στο πάτωμα σαν ξεχειλωμένη κοιλιά.

Πώς είναι δυνατόν; Δεν με βαστάει πια τίποτα εδώ. Μόνο οι εφιάλτες μου που κάθε βράδυ κρέμονται ανάποδα στο ταβάνι και με κοιτάζουνε πριν κοιμηθώ, κλείνοντάς μου το μάτι.

«Τι σου ήρθε αγόρι μου να φύγεις; Τι το ήθελες να καταταγείς;»

Σωστά, έχει η ειρήνη ανάγκη από αποστολές του στρατού για να επικρατήσει;

Η Δημοκρατία ευδοκιμεί με στρατιωτική κατοχή;

Δεν γνώριζα. Η ανοησία με είχε λούσει και είχε βαρύνει τα μαλλιά μου. Πίστευα στο καλό. Το ένα και το μοναδικό, το ύψιστο καλό, το δικαίωμα της ελευθερίας. Τους πίστεψα. Πώς είναι δυνατόν; Δεν είχα ανάγκη από χρήματα και ούτε καταγόμενουν από στρατιωτική οικογένεια. Έπεσα θύμα της ανοησίας μου, της αμάθειας μου. Έπειτα ήταν αργά, το νερό είχε μπει στο αυλάκι και τελούσε τον προορισμό του. Τον βρώμικο προορισμό του.

Μας στοίχισαν σε μια σειρά. Ο ένας όμοιος με τον άλλον, δεν μας ξεχώριζες. Μας φούντωσαν τα μυαλά με ιδέες, χάπια και γυμνάσια. Πιστέψαμε σε ορατούς και αόρατους εχθρούς. Ένιωθα σαν να έπαιρνα μέρος σε ένα παιχνίδι επιστημονικής φαντασίας, σε ένα τηλεπαιχνίδι, σε ένα τρισδιάστατο video-game.

«Σε κακή στιγμή βρέθηκες, η χώρα υποφέρει από ανεργία. Όπου και να γυρίσεις το κεφάλι σου, σε όποιο σπίτι και να μπεις, θα δεις πως όλο και κάποιος ιδροκοπά, για να βρει δουλειά...»

Μαζεύω τις δυνάμεις μου και ξεκινώ να βρω δουλειά. Αλλάζω πόλη, πάω σε ισχυρότερη από την δική μου. Στο μυαλό μου τρέχουν τα πάντα με μανιακή ταχύτητα. Κομπιάζουν τα λόγια μου, ιδρώνω και κουράζομαι. Κουράζομαι και νυστάζω από νωρίς. Νυστάζω, αλλά δεν μπορώ να κοιμηθώ.

Μετακομίζω...

Μια βαλίτσα και ένα μαύρο παραλληλόγραμμο κουτί με τα μετάλλιά μου. Βγαίνω από τον σταθμό και βρίσκω αμέσως ένα φτηνό ξενοδοχείο, κιτρινωμένοι τοίχοι και ένα θολό λαδί στην ρεσεψιόν. Διακανονισμός του ενοικίου. Ποτέ άλλοτε η απόσταση του κρεβατιού από το ταβάνι δεν μου προκαλούσε τόσο ίλιγγο.

Η περιοχή δίπλα στον σταθμό είναι κακόφημη. Πόρνες, ιερές πόρνες, εξαναγκασμένες σκλάβες, τέρατα μαστροποί, τοξικομανείς, μετανάστες, ρατσιστικές συμμορίες και κάτι ηλικιωμένοι απομεινάκια άλλων δεκαετιών, τότε που η περιοχή φώτιζε σαν άστρο Χριστουγέννων. Λίγο πιο πέρα έχει μια φοιτητική εστία, μερικά πορνό σινεμά, στενά που μυρίζουν κάτουρο και μπαρ με κονσομασιόν.

Τα πρωινά γεμίζουν τα λίγα καφέ με διαφορετικές φωνές, διαφορετικές γλώσσες, τα περιοδικά πηγαινοέρχονται από χέρι σε χέρι. Αυτοκίνητα, τσόντες, αθλητικά...

Ένα πρωινό χωμένος εκεί μέσα, κύκλωνα με το κόκκινο στυλό αγγελίες. Κάπου είδα πως ζητούσαν υπεύθυνο ασφαλείας στο νέο εμπορικό κέντρο. Ρώτησα και έμαθα πως έχουν ανοίξει στην εθνική οδό ένα τεράστιο εμπορικό κέντρο. Η κοπέλα στην ρεσεψιόν μού είπε πως είναι φίνο, διαθέτει πολλά καταστήματα με διαφορετικούς οίκους μόδας από όλο τον κόσμο.

«Πόσο μακριά είναι από εδώ;» την ρώτησα,

«Αρκετά. Στην είσοδο της πόλης. Καλή νύχτα και καλή επιτυχία.»

Οι εφιάλτες μού κλείνουν το μάτι, δεν με παίρνει ο ύπνος, ιδρώνω. Λίγο αλκοόλ να χαλαρώσω, το φτύνω. Ποτέ δεν μου άρεσε το αλκοόλ. Μια χούφτα χάπια. Τα φτύνω, εγώ είχα πάντα ανάλαφρο ύπνο, πώς τα κατάφερα έτσι; Είναι πολύ αργά για βράδυ και πολύ νωρίς για πρωί.

Κάνω έρευνα... ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΞΑΝΑΕΠΙΤΡΕΨΩ στον εαυτό μου να βαδίζει ξυπόλητος στα αγκάθια. Θέλω να ξέρω τα πάντα, η ιδέα της άγνοιας πια με πανικοβάλλει.

1922: το πρώτο προαστιακό εμπορικό κέντρο στην ιστορία της ανθρωπότητας. Κάνσας Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Country Club Plaza το όνομά του. Την ίδια περίοδο κάθε τρία λεπτά κατασκευάζεται και βγαίνει στους δρόμους ένα αυτοκίνητο FORD.

Τα εμπορικά κέντρα στήνονται το ένα μετά το άλλο σε όλο τον κόσμο, δημιουργώντας ανάπτυξη. Το σημαντικότερο στην κατασκευή ενός εμπορικού είναι η αρχιτεκτονική, πολλά από αυτά δημιουργήθηκαν με σκοπό να ξεπεράσουν σε φήμη ακόμα και τις πυραμίδες της Αιγύπτου. Θεωρούνται πλέον από τους αρχιτέκτονες σαν σύγχρονα θαύματα.

Ομάδες αρχιτεκτόνων, μελετητών, ανθρωπολόγων, κοινωνιολόγων, διαφημιστών και ψυχολόγων κλείνονται στα γραφεία κατασκευαστικών εταιριών και προσπαθούν να δημιουργήσουν τις κατάλληλες συνθήκες, το τέλειο αποτέλεσμα, κάτι που θα μείνει στην ιστορία και δεν θα ξεχαστεί ποτέ. Ανθίζουν στην Αμερική την δεκαετία του πενήντα, μεσουρανούν και καταλαμβάνουν την πρώτη θέση στις καρδιές των ανθρώπων. Τέλος τα ραντεβού στα θερινά σινεμά, στα εστιατόρια και στα απόμακρα παρκάκια. Στην Ευρώπη ανθίζουν στα τέλη του εβδομήντα. Ενώ στην Ασία και στον Αραβικό κόσμο κυρίως από τις αρχές του δύο χιλιάδες και μετά.

Όλοι στα εμπορικά!!!

Μια ηλεκτρονική εγκυκλοπαίδεια που απαντά σε όλα τα ερωτήματα και δεν αφήνει καμιά ανθρώπινη απορία αναπάντητη. Αν ήμουν μικρό παιδί θα είχα ταυτίσει τον υπολογιστή με τον Θεό.

Κατέληξα τελικά στο εμπορικό κέντρο, που έμοιαζε σαν πύργος ελέγχου και βρήκα τον υπεύθυνο προσωπικού. Εκτός από το ερωτηματολόγιο που μου υπέβαλε να συμπληρώσω, πέρασα διάφορα τεστ ψυχολογίας, μνήμης και αντανάκλαστικών. Έδειξε και τεράστιο ενδιαφέρον για ειδικότητά μου στον στρατό.

«Τι ακριβώς είπατε πως κάνατε;»

Επιδιόρθωνα το σύστημα στόχευσης των αεροπλάνων, το σύστημα που έδωσε τόσα εντυπωσιακά πλάνα στα ειδησεογραφικά κανάλια. Τον πρώτο χρόνο ήμουν τεχνικός, σε εκπαιδεύσεις και μετεκπαιδεύσεις, και μετά πήρα την ειδικότητά μου: «Ηλεκτρονικός Μηχανικός Αεροσκαφών». Αρχικά ήταν ήρεμα, όλοι οι στρατιώτες της ειδικότητάς μου ήμασταν υπάλληλοι. Έπαιρνα έναν αξιοπρεπή μισθό, είχα ένα διαμέρισμα, ένα αυτοκίνητο, απλά πράγματα. Είχα σταθερό ωράριο 7:30 με 3:30. Έπειτα έγινε η εισβολή...

Στην αρχή κανένας δεν σκέφτηκε τον πόλεμο.

Η πρώτη μας αποστολή στην χώρα που εισβάλαμε ήταν το εμπορικό εμπόριο. Μετά ακολούθησε και η δεύτερη... Πέρασε ένα διάστημα 8-10 μηνών. Ήμασταν...Ήμαστε στο πλοίο... Εννοώ...εκεί μας βρήκαν οι γιορτές... Μέσα στο πλοίο επικρατούσε ανησυχία, οι διεθνείς διαπραγματεύσεις είχαν βρεθεί σε αδιέξοδο ...Εμείς.

Όλοι μας. Ήμαστε όλοι μας επαγγελματίες, σαν αυτούς που βρίσκεις σε μια πόλη, υδραυλικοί, μηχανικοί, ηλεκτρολόγοι, ηλεκτρονικοί, καπετάνιοι, οτιδήποτε. Δεν είχε κάποιος ειδικότητα να σκοτώνει. Δεν είναι όπως στο στρατό ή τις ειδικές δυνάμεις, που μαθαίνουν πώς να πυροβολείς κάποιον. Στρατιώτες ήμασταν. Όμως τελικά το θέμα της ζωής και του θανάτου και αυτό θέμα ενστίκτου είναι. Δεν χρειάζεται να ειδικευτείς σε αυτό. Εθίζεσαι πολύ εύκολα στη φρόκη του πολέμου...

«Ξέρετε η θέση αυτή που διεκδικείτε είναι από τις πιο υπεύθυνες. Από την ασφάλεια εξαρτάται η ομαλή κίνηση του κόσμου. Υπάρχουν κλέφτες, τρομοκράτες, άνθρωποι που συνηθίζουν να καταστρέφουν με σπρέι τους τοίχους, ψυχασθενείς που κρύβονται στο πάρκο του εμπορικού, κυρίες με ακριβό ντύσιμο που είναι ικανές με ένα μπουκαλάκι λάδι να σκηνοθετήσουν τη θεαματική τους πτώση με σκοπό την χρηματική αποζημίωση από την ασφάλεια.

Υπάρχουν εξωτερικές κάμερες που οφείλεις να παρακολουθείς. Νεαρούς των προαστίων που έρχονται έτοιμοι για καβγά. Επαγγελματίες επαίτες που πρέπει να μάθεις να τους ξεχωρίζεις απ'

το βλέμμα.-Ούτε καν από το ντύσιμο. Ξέρεις, πολλοί από αυτούς είναι πρώην στελέχη χρηματιστηρίου, ντύνονται με τα κοστούμια τους και έρχονται εδώ για επαιτεία. Όλα αυτά προκαλούν πρόβλημα στην ψυχολογία των καταναλωτών... Καταλαβαίνεις... Εδώ μέσα πρέπει να εξασφαλίζεται ήρεμο κλίμα, να ανεβάζει τον πελάτη και να του δημιουργεί μια χαρούμενη αίσθηση, ώστε να ...καταναλώνει απρόσκοπτα.»

Και τότε ο υπεύθυνος προσωπικού έκλεισε το ντοσιέ με τις σημειώσεις του και μου είπε με κάπως ανάλαφρη διάθεση,

«Φαντάζομαι πως για έναν πρώην στρατιώτη η δουλειά αυτή μοιάζει με παιχνίδι» και δίνοντάς μου το χέρι του μου είπε,

«Θα σας ειδοποιήσουμε στο τέλος του μήνα.»

Ο μήνας αυτός πέρασε. Όπως και οι προηγούμενοι...

Μεταξύ ημέρας και νύχτας, μεταξύ συνεντεύξεων και περιπάτων με πολιορκούσαν σκέψεις, εικόνες, αγωνίες, μα και ένα καινούργιο συναίσθημα διαφορετικό από όλα τα προηγούμενα.

Μέσα μου έπαιζα με βελάκια ερωτήσεων, αλλά κανένα δεν έβρισκε ποτέ το στόχο. Διάφορα ερωτήματα κατευθύνονταν με αστραπιαία ταχύτητα από το χέρι μου προς το στόχο, καταλήγοντας πάντα στον τοίχο.

Όταν επέστρεψα στο πατρικό μου κανείς δεν είχε την όρεξη να με ρωτήσει πώς τα έβγαλα πέρα στον στρατό, πώς ένιωθα, πώς βίωνα όλη αυτή την πρωτόγνωρη κατάσταση.

Εκείνη την περίοδο για όλο τον κόσμο, ο πόλεμος είχε καταφέρει να πάρει κινηματογραφικές διαστάσεις. Ήταν από τους πρώτους πολέμους που μπορούσε κανείς να παρακολουθήσει από την τηλεόρασή του. Μπορούσες να παρακολουθήσεις τις διεθνείς εξελίξεις μέσα από την κουζίνα σου τρώγοντας, από το σαλόνι του σπιτιού σου, από το μπαρ της καφετέριας, από το ίδιο το κρεβάτι σου.

Ήταν η εποχή στην ιστορία της ανθρωπότητας που οι ξιφολόγχες είχαν γίνει πράσινα λείζερ και οι σφαίρες, οι βόμβες, δεν είχαν ήχο αλλά μόνο εικόνα. Μια θαυματική εικόνα σαν και αυτή που προσφέρουν στα μεγάλα κλαμπ με αέρια, λείζερ και ψυχρά φώτα που αναβοσβήνουν. Φυσικό ήταν στην αρχή ο κόσμος να σοκαριστεί, μα όχι όσο θα έπρεπε. Συνήθισε στην εικόνα και γρήγορα έγινε μέρος της καθημερινότητάς του καθώς περνούσαν τα χρόνια και έπειτα βαρέθηκαν να παρακολουθούνε αυτό το κάποτε πρωτόγνωρο και απάνθρωπο θέαμα και άλλαξαν κανάλι.

Έτσι η δική μου επιστροφή είχε για τους περισσότερους την χαρά της συνάντησης ενός ταξιδιώτη, ενός εκδρομέα. Σκεφτόμουν πως δεν ήταν υποχρεωμένοι να ρωτήσουν τίποτα μιας και εγώ ήμουνα αυτός που άφησα πίσω την ειρήνη της χώρας μου, για να εμπλακώ με τον στρατό. Εκείνοι είχαν τα δικά τους προβλήματα και την δική τους καθημερινότητα. Μια καθημερινότητα τελείως διαφορετική από ό,τι στην άλλη άκρη του κόσμου, όπου διεξαγόταν ένας πόλεμος. Εκείνοι είχαν να παλέψουν με άλλου είδους θηρία, την ανεργία, τη φτώχεια, την ανία, τον υπερκαταναλωτισμό, ακόμα και τον ίδιο τους τον εαυτό. Δεν είχαν όρεξη για συζητήσεις διαφορετικής κατεύθυνσης. Στο κάτω κάτω κανείς δεν μου επέβαλε τον στρατό, μόνος μου τον διάλεξα...

Η ρεσεψιονίστ με φλερτάρει. Έχει τόσο όμορφα και μεγάλα μάτια. Κάθε φορά που μου δίνει το κλειδί τα ακροδάχτυλα μας συνορεύουν και αγγίζονται. Ο έρωτας είναι επίσης θέμα ενστίκτου, κανείς δεν στο μαθαίνει, δεν στο διδάσκει, έρχεται από μόνο του αντανακλαστικά. Την σκέφτομαι συχνά...

Ακατανίκητα ζιζάνια με πολιορκούν, μαμούνια γιγάντια με κυνηγάνε κάνοντας το σώμα μου να τρέμει, να ιδρώνει και να κουράζεται. Τα πρωινά έχω τέτοια κόπωση που φτάνει στα όρια της εξάντλησης. Αμνησία, πονοκέφαλοι, πόνοι στις αρθρώσεις, μυαλγίες, απώλεια συγκέντρωσης, ναυτία, κακή διάθεση, χρόνια κόπωση, δερματικές παθήσεις και διαταραχές στον ύπνο. Τα συμπτώματα αυτά οι γιατροί τα ονομάζουν μετατραυματικό σοκ,

μεταπολεμικό σύνδρομο. Όταν διαγνωστείς μ' αυτό το σύνδρομο, αυτομάτως σε παύουν από τον στρατό.

Τα πήγαινε -έλα στους γιατρούς έγιναν μέρος της ζωής μου. Το εντυπωσιακό είναι πως αποτελούν και αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητας των περισσότερων ανθρώπων. Έχει ξεπεραστεί πλέον η ντροπή. Το ταμπού των επισκέψεων ενός ψυχιάτρου ή ενός ψυχαναλυτή, έχει περάσει σε επίπεδο ανάγκης.

Μια φορά διασταυρώθηκα στην είσοδο του γιατρού μου με μια γυναίκα. Εκείνη έμπαινε, ενώ εγώ μόλις είχα τελειώσει. Τα μάτια της ήταν κόκκινα και πρησμένα από το κλάμα. Ανταλλάξαμε ένα αναγνωριστικά ευγενικό χαμόγελο και έπειτα μου εκμυστηρεύτηκε πως θα συνέχιζε την ψυχοθεραπεία της στα μαγαζιά ψωνίζοντας. Δεν ξανασυνάντησα ποτέ κανέναν.

Το τελευταίο διάστημα έχω δεθεί συναισθηματικά με την ρεσεψιονίστ. Νομίζω πως την ερωτεύομαι. Στον έρωτα νιώθω αμηχανία, ντροπή, ανασφάλεια. Γίνομαι ανίκανος να ολοκληρώσω μια φράση μου.

Η συνέντευξη στο εμπορικό κέντρο πήγε καλά. Έτσι στο τέλος του μήνα και στην αρχή ενός έρωτα, ο υπεύθυνος του προσωπικού μού ανακοίνωσε την πρόσληψή μου.

Στην δουλειά έπρεπε να είμαι ένστολος και μάλιστα με την προσοχή μου στραμμένη σε ανθρώπους και οθόνες, πράγμα που με έκανε να νιώθω παράξενα καθώς ανακατευόταν το παρελθόν με το παρόν μου, ενώ σε ερωτικό επίπεδο ήμουν σαν το νήπιο που έμπαινα πρώτη μέρα στο σχολείο.

Όλα αυτά τα χρόνια που έλειπα και μαχόμουν με τον ορατό εχθρό, ένας άλλος πιο ισχυρός και αόρατος, ύπουλος σαν ιός, έκανε την εμφάνισή του και αυτός δεν ήταν άλλος από το πάγωμα των συναισθημάτων, της ερωτικής διάθεσης. Φυσικά υπήρξε πάρα πολύ σεξ. Συχνά οι στρατιώτες έκαναν σεξ με άλλους στρατιώτες, με τις γυναίκες του στρατού, με τις γυναίκες εκτός στρατού, ακόμα και με

ένα μπουκάλι ούισκι. Το σεξ ήταν ολοφάνερο, ακόμα και οι αιχμάλωτοι το είχαν αισθανθεί.

Οφείλω να πω πως στάθηκα πάρα πολύ τυχερός στην ζωή μου. Σε εκείνα τα σταυροδρόμια, που είσαι ή με τους νικητές ή με τους χαμένους, εγώ ήμουν πάντα στην πλευρά του νικητή.

Στο μυαλό μου υπάρχει ένα μπλοκάκι που σημειώνει την κάθε στιγμή, την σκισάρει και στο τέλος την φιλομορφεί. Οι σελίδες του δεν τελειώνουν ποτέ, γυρίζουν με μια τρελή ταχύτητα, τόση, ώστε ανακατεύονται όλα μαζί και πια δεν ξεχωρίζω τίποτα. Χαρμάνι ακατέργαστο οι σκέψεις, οι μνήμες και οι εικόνες. Το μόνο που μπορεί να με σώσει, να δώσει μια τάξη, μια σειρά σε ό,τι συνέβη και συμβαίνει, είναι η γνώση. Παίρνω φόρα προς το ντουβάρι. Θέλω να σπάσω το κεφάλι μου, να ξεχυθούν όλα από εκεί μέσα και να τα κάνω όλα από την αρχή με πλήρη γνώση.

Ευπνάω ακατάστατες ώρες και πηγαινοέρχομαι στον Πύργο Ελέγχου. Έτσι έχω ονομάσει το εμπορικό κέντρο στο οποίο εργάζομαι. Κάθε τρεις μέρες αλλάζω και ωράρια. Σε ένα υγιή οργανισμό αυτό είναι τεράστιο πρόβλημα, καθώς τα άστατα ωράρια ύπνου κυριολεκτικά βιάζουν την ομαλή λειτουργία του συστήματός σου.

Στις νυχτερινές βάρδιες δεχόμαστε τεράστια δέματα. Κιβώτια γεμάτα εμπορεύματα μας έρχονται από τρίτες χώρες. Μικρά ντελικάτα χεράκια εργάζονται υπό τις εντολές και τα πατρών μεγάλων μόδιστρων. Κιβώτια που ντανιάζονται και έρχονται σε εμάς. Νύχτα, πάντα νύχτα.

Προβολείς και δουλειά διακοσμητών, τις ώρες που ο κόσμος δεν διαλέγει, δεν σκέφτεται, τις ώρες που ο κόσμος χαλαρώνει. Κοντράρονται τα συναισθήματα που έχουν ουσία με αυτά που δεν έχουν. Ατέλειωτες λίστες στα μπλοκάκια των μυαλών μας. Παίρνω φόρα και κάνω δυο βήματα πιο μπροστά από ό,τι επιτρέπεται συνήθως. Παρακολουθώ την όλη διαδικασία.

Προχωρημένη ώρα, νυχτερινές βάρδιες. Η τέλεια σωτηρία, το καλύτερο χάπι είναι η δουλειά, η ατέλειωτη δουλειά που σε εξαντλεί, που σε κάνει να μη σκέφτεσαι τίποτα, να μην έχεις αντοχή να νιώσεις.

Κοιτάζω τους διακοσμητές, φτιάχνουν μια βιτρίνα με θέμα. Στήνουν ψεύτικους τοίχους σε είκοσι τετραγωνικά βιτρίνας, κούκλες ντυμένες μιλιτέρ, αυτή είναι η τάση της εποχής. Παρασημοφορούν τις κούκλες, καρφίτσουν ψεύτικα μετάλλια πάνω σε παλτά μεγάλων οίκων μόδας. Οθόνες στήνονται με σποτάκια βομβαρδισμών, κούκλες πιστά αντίγραφα ανθρώπων, όχι καραφλές και ασχημάτιστες, αλλά με σχηματισμένα χαρακτηριστικά, πιστά αντίγραφα που μοιάζουν με αληθινούς ανθρώπους, με βλέμματα τόσο αληθινά που νομίζεις πως είναι ζωντανές.

Ρούχα, παπούτσια, τσάντες, καπέλα, ζώνες... Τι γίνεται; Κυλιέμαι στην λάσπη του πολιτισμού, φοράω στολή ιδιωτικού φύλακα, είμαι αφοπλισμένος, εξαντλημένος και διορισμένος από την διεύθυνση να γίνω τα μάτια του εμπορικού κέντρου, η κάμερα που είναι υπεύθυνη για την ομαλή καταναλωτική κίνηση. Μια πλήρης πολιτεία οργανωμένη, μια διασταυρωμένη ράτσα σκύλου, επιθετική αλλά και μικροκαμωμένη, ώστε να χωρά παντού.

Εδώ οργανώνονται τα παιδικά πάρτι, σχολεία ολόκληρα περιτριγυρίζουν το κτήριο θαυμάζοντας το έργο του αρχιτέκτονα, ηλικιωμένοι πίνουν καφέ στις αίθουσές του, ζευγάρια επισκέπτονται τα σινεμά του και ουρές νέων στήνονται έξω από τις ντίσκο που διαθέτει. Ντίσκο είχαμε και στον στρατό.

Διαφορετικής λειτουργίας. Δεν ήταν τόπος διασκέδασης και ψυχαγωγίας, αλλά τόπος βασανισμού και μαρτυρίου. Ειδικά κοντέινερ όπου το θύμα έμπαινε φορώντας συγκεκριμένου τύπου γυαλιά, ώστε να μην βλέπει τίποτα παρά μόνο σκιές. Με εκκωφαντική μουσική heavy metal, στροβοσκοπικά φώτα, έντονο φωτισμό και ήχους, οι οποίοι ξεπερνούν τα ντεσιμπέλ που αντέχουν

τα αυτιά, βασανίζεται το θύμα ώστε να σπάσει και να μαρτυρήσει σημαντικές πληροφορίες...

Παρατηρώ τα πάντα. Τους ψίθυρους, τις φωνές, τις κινήσεις ή την ακινησία. Είμαι χαμένος στον ωκεανό των ξένων ανθρώπων. Πάσχω από χρόνια προσωπική ανημπόρια, ανικανότητα εσωτερικής μου εστίασης και λειτουργίας. Γυρίζω στο δωμάτιό μου ακατάστατες ώρες, ώρες που δεν είναι κοινής ησυχίας- άλλωστε ποτέ η ησυχία δεν ήτανε κοινή- φυσικά ούτε και η ηρεμία. Είναι ένα θέμα εντελώς προσωπικό. Δεν νιώθω ούτε ήσυχος, ούτε και ήρεμος.

Κλανκ! Κουδουνάκι στην ρεσεψιόν.

Τα μάτια μας συναντιούνται και με μιας αδειάζει το μυαλό μου.

«Να σε περιμένω;» με διαφορά ενός λεπτού έρχεται και η απάντηση της.

Με το κλειδί στο χέρι ανεβαίνω τις σκάλες, προσπερνώντας πόρτες με αριθμούς πάνω τους, ακούγοντας τους ξεχειλισμένους ήχους των ενοίκων, προσπερνώ και ανεβαίνω. Τι όμορφο συναίσθημα ο έρωτας! Λαχταρά την ψυχή σου, την κάνει να πετάει και να ελπίζει σε έναν καλύτερο κόσμο, πλασμένο από θαύματα και φτιαγμένο με πρώτη ύλη την αγάπη. Στέκομαι στο παράθυρο του δωματίου μου και κοιτάζω την λεωφόρο.

Πρώτη ύλη. Αγάπη. Αγγίζονται τα σώματά μας. Ξεσκίζονται οι σάρκες μας. Μετά, υπομονή, τεράστια υπομονή και σιωπή που τυλίγει κάθε ζωντανό οργανισμό. Οι ερωτήσεις κλείνονται σε αλεξίσφαιρο κιβώτιο και δεν τολμούν να βγουν στην επιφάνεια. Νιώθω ζεστά...

Ακόμα έχω διαταραχές στον ύπνο. Μιλάω σιγανά και σπάνια. Δεν ξέρω από πού να ξεκινήσω. Λαχταρώ να κάνω την αρχή...

Βοήθεια!

Χάνομαι σε συναισθήματα που έχουν νύχια, γλώσσα και φλόγα. Με γδέρνουν, με γλύφουν, με καίνε, με ακινητοποιούν. Έλεος! Θα έδινα τα πάντα, για να επιστρέψω στην αρχή μου...

«Πες μου μ' αγαπάς;» Σιγή.

Για τους περισσότερους ανθρώπους, ο πόλεμος φέρνει πόνο και δυστυχία, σε κάποιους όμως φέρνει ευημερία. Ανάπτυξη και ανοικοδόμηση. Στον Περσικό Κόλπο χτίστηκε ένα τεράστιο εμπορικό κέντρο, σε ελάχιστο χρονικό διάστημα από το τέλος του πολέμου. Για φαντάσου... Σήμερα, αναρίθμητα εμπορικά κέντρα στήνονται και εξαπλώνονται σε όλη τη γη. Σε αναπτυσσόμενες χώρες ή αναπτυσσόμενες, όλο και κάποιος αρχιτέκτονας θα στήσει ένα πολυεθνικό στρατηγείο, έναν πύργο ελέγχου, αυτή την φορά όχι μόνο οικονομικού τύπου αλλά και συνειδησιακού.

Θεωρούνται η εξέλιξη των ναών, των εκκλησιών, είναι ο σύγχρονος μαζικός τόπος λατρείας. Πώς είναι όλα με απόλυτη ακρίβεια σχεδιασμένα, τα σιντριβάνια, το πράσινο, το φυσικό φως, η μουσική, οι οθόνες, οι βιτρίνες, τα πάντα. Όπως, εξάλλου, και σε κάθε τόπο λατρείας.

Κοιτάζω τον κόσμο. Ακόμα και οι πιο εγκρατείς καταναλωτές δεν συγκρατούνται, θυσιάζονται στο βωμό της αγοράς. Στους διαδρόμους φέγγουν οι τσάντες, χρωματιστές αντανάκλασεις στο γυαλί, ιριδίζουν στους καθρέπτες. Συχνά οι καταναλωτές χάνονται μεταξύ τους καθώς οι χώροι είναι χαοτικοί, τεράστιοι. Κινητά χτυπάνε, ψηφιακές αφίσες εναλλάσσουν μοντέλα, σειριακοί αριθμοί.

Υπάρχει μια βίαιη ανυπομονησία μέσα μου που με ωθεί να καταστρέψω ό,τι με σχέδιο έχει φτιαχτεί. Μπροστά στον ακρωτηριασμό της συνείδησης όλα τα άλλα μοιάζουν μοιρολόγια. Βαβέλ.

Κατηφορίζοντας τη σκάλα, βλέπω μπροστά μου ό,τι δεν τόλμησα ποτέ να δω. Να είμαστε σαν τα άγρια άλογα πάνω σε καθαρά

πράσινα λιβάδια... ενωμένοι άνθρωποι... με ηγέτες και όχι στρατηλάτες ή επιχειρηματίες να μας οδηγούν. Ονειροπόληση λέγεται αυτό.

Πρέπει να κλείσω τους υπόλοιπους διακόπτες και έπειτα να ρίξω μια τελευταία ματιά στα δωμάτια με τις κάμερες.

Οι περισσότεροι φλειρηνιστές ηγέτες δολοφονήθηκαν. Υπάρχει συσσωρευμένη βία και παράνοια. Τόσο καταπιεσμένη που, όταν ανοίξει κανείς το καπάκι της, εκείνη ξεχύνεται παντού σαν σαμπάνια που το τίναγμά της λερώνει τα πάντα.

Προχθές μια κυρία κουνούσε τη βεντάλια της. Το εμπορικό έχει άψογο κλιματισμό και ο καιρός μάλλον ψυχρός ήταν, έτσι μου κινήθηκαν υποψίες προς το πρόσωπό της. Ιδρώνουν οι παλάμες μου και η αδρεναλίνη μου χτυπάει κόκκινο.

Δεν αναφέρω τίποτα σε κανέναν, την περιτριγυρίζω διακριτικά και έπειτα από κάμποση ώρα διαπιστώνω πως είναι ακίνδυνη. Ναι, μάλιστα, δεν πρόκειται ούτε για τρομοκράτισσα, ούτε για κλέφτρα, ούτε για διαταραγμένη. Είναι μια κυρία στην ηλικία της εμμηνόπαυσης και απλώς οι ορμόνες της εκλιπαρούν λίγο αεράκι.

Έτυχε κάποτε να ονειρευτώ έντονα. Τα όνειρά μου έγιναν πτώμα διαμελισμένο από την μαφία. Πήραν τα κομμάτια μου και τα πέταξαν, τα έθαψαν, τα έκαψαν, τα εξαφάνισαν σε διαφορετικές γωνιές του χάρτη. Ξεκάθαρα πια γνωρίζω πως άφησα όλη την μαφία να επενδύσει πάνω μου και έπειτα τους την έκανα. Δεν άντεξα τόση βία, λύγισα.

Καθάρισα το μυαλό μου και από εκείνη την στιγμή που αποφάσισα να γίνω ένας συνειδητός άνθρωπος, βασανίζομαι, ίσως μέχρι τελικής πτώσης. Από το χέρι σου κρατιέμαι και δεν λυγίζω και δεν τους παίρνω τα κεφάλια. Κούφια κεφάλια δίχως σκέψη, γεμάτα εγωισμό και υπεροψία σαν επικηρυγμένοι καλλιτέχνες στη χώρα της φαντασίας.

Καλοκούρδισα το ρολόι... Στον ίδιο τόνο χτυπάει πάντα την ίδια ώρα. Σχεδόν ποτέ δεν κοιμάμαι. Έχει φτάσει η ώρα να φύγω σε διαδρομή που εκατοντάδες άνθρωποι κάνουν, σε κοινή πορεία του δρόμου, με τα μανίκια σηκωμένα- λες και έφτασε ή ώρα να μου περάσουν χειροπέδες.

Βουβά πρόσωπα, τα λόγια μετρημένα, δεν κομπιάζουν καθόλου. Ξέρουν τι να πουν. Ξέρουν να ξαμολάνε ένα κοπάδι επιχειρήματα και να το ελέγχουν τόσο καλά, μην τύχει και ξεστρατίσει κανένα σε άλλη κατεύθυνση.

Μια ψυχική διαταραχή την κουβαλάω έκτοτε. Ψυχική διαταραχή σαν να λέμε πολική περιοχή, σαν να πιάσαμε τον ένα πόλο τον αρνητικό, τον παγωμένο.

Η τηλεόραση είναι η καλύτερη παρέα. Από το κουτί αυτό βγαίνουν διάφορες ιστορίες, άλλες για γέλια, άλλες για κλάματα. Η ώρα των ειδήσεων είναι η καλύτερη. Είναι η ώρα που κάθε διαταραγμένος σαν και εμένα βάζει μια τάξη μέσα του, μια λογική σειρά αφήγησης. Βλέπω πολλές ειδήσεις, τα νέα. Αναρωτιέμαι γιατί τα λένε «νέα»·ουσιαστικά τίποτα δεν αλλάζει τα τελευταία εκατό χρόνια, παρά μόνο τα ονόματα. Πολιτική, φιλανθρωπίες, εγκλήματα, κλοπές, εντάσεις στην μέση ανατολή, υπέρλαμπροι αστέρες του σινεμά, ναρκωτικά, απεργίες, καιρός. Μόνο τα ονόματα αλλάζουν, τα νέα δεν είναι και τόσο νέα, είναι πολύ παλιά, τόσο παλιά που κανείς θα τρόμαζε, αν σκεφτόταν πως πραγματικά τίποτα δεν είναι νέο.

Βάζω πάλι μια τάξη μέσα μου.

Συνειρμικά μου έρχεται στο νου η τάξη του σχολείου, η κοινωνική τάξη και η εσωτερική τάξη. Παίζω Αμερικάνικο μπιλιάρδο σε ένα τραπέζι Γαλλικό. Προσπαθώ να βάλω τις μπίλιες στις τρύπες, να τις εξαφανίσω, αλλά δεν υπάρχουν τρύπες. Άφαντες...

Φτάνω ξανά στο εμπορικό. Πρωί αυτήν την φορά, ξημέρωμα. Ενεργοποιώ τον κωδικό μου, χαιρετώ συναδέλφους, κάνω υπομονή

μέχρι να έρθουν οι πρώτοι. Τα ψώνια κάνουν καλό στην ψυχολογία, την ανεβάζουν, σου αλλάζουν την διάθεση. Το λένε οι ψυχολόγοι των περιοδικών και των καναλιών.

Σε αυτό το σημείο δικαιούμαι να κάνω τις παρατηρήσεις μου: Τόσο καιρό που εργάζομαι στο εμπορικό, έχω δει πολλούς άνεργους που ήρθαν να ψωνίσουν ρούχα, για να αλλάξει η διάθεσή τους. Ανύπαντρες μητέρες που ως δια μαγείας έρχονται και συντροφεύονται μια χαρά από αντικείμενα. Οργισμένους έφηβους που ξεπλένουν με ακριβά αρώματα τις ανησυχίες τους. Παιδάκια που βλέπουν φευγαλέα τους γονείς τους, εξαιτίας των εργασιακών ωραρίων τους, έρχονται εδώ και αυτά με τη σειρά τους, να ανέβει η ψυχολογία, να αλλάξει η διάθεση, έρχονται για καταναλωτική θεραπεία. Χαχαχαχα. Με τα ίδια μου τα μάτια τα είδα, δεν τα φαντάστηκα, τα παρακολούθησα βήμα βήμα.

Μου έχουν ρίξει πίσσα στον εγκέφαλο και μου χάραξαν τον δρόμο που θα ακολουθήσω. Αυτός είναι καλοστρωμένος και σίγουρος, αυτή είναι η πορεία σου.

Γιατί πολέμησες; Για την ειρήνη. Χαχαχα

Γιατί διαλύθηκες; Για έναν καλύτερο κόσμο. Χαχαχα

Γιατί δουλεύεις στο εμπορικό;

Γιατί δεν σας αρέσει; Υψηλή η αρχιτεκτονική του... Χαχαχα

Αυτές οι μοντέρνες κερήθρες εξασφαλίζουν στους ανθρώπους πολύτιμο χρόνο, τους συντομεύουν τα ψώνια τους, τους ψυχαγωγούν, τους κοινωνικοποιούν κατά ένα τρόπο. Πού ξοδεύεται, άραγε, αυτός ο κερδισμένος χρόνος; Κηφήνες διαχειριστές, ρυθμίζουν τα «θέλω» ασφαλισμένων εγκεφάλων.

Σε είδα και εσένα πώς γυάλιζε το μάτι σου για εκείνο το ανεκτίμητο κόσμημα! Χαιρόσουν, καθώς απολάμβανες την κρύα θερμοκρασία του πάνω στον ξαναμμένο και ζεστό σου λαιμό. Μπορώ να σου πω,

πόσους λαιμούς κόψαμε στο όνομα των πετραδιών; Θέλεις να ακούσεις ή προτιμάς την γλυκιά μελωδία των ηχείων;

Θέλεις να ακούσεις πόσα εγκλήματα έχουμε χρεωθεί στο όνομα της ανάπτυξης;

Θέλεις να ακούσεις για πόσους κηφήνες δουλεύεις μέρα νύχτα και ερωτεύεσαι κομπιούτερ και σειριακούς αριθμούς από ταμπέλες προϊόντων;

Θέλεις να ακούσεις τα ουρλιαχτά των παιδιών, όπως τα άκουσα και εγώ ή προτιμάς να κοιμήσεις το δικό σου υπερτροφικό παιδί;

Τι θέλεις να ακούσεις από εμένα; Την αλήθεια μου ή το ψέμα;

Να ορκιστώ ξανά πως έκανα το πατριωτικό μου καθήκον με δόξα και υπερηφάνεια και πια η ψυχή μου αντί για λιωμένη μάζα μετάλλου έγινε δυνατό σπαθί;

Ποιος θέλει να ακούσει;

Θέλεις να ακούσεις την αλήθεια αυτού που σε προστατεύει, που υπερασπίζεται την τάξη και την ασφάλεια σου;

Φυσικά όχι... Είναι ξεπερασμένο να οδηγείσαι στην αλήθεια σου και όχι σε μια εικονική πραγματικότητα.

Ποιος, άλλωστε, θέλει να ασχοληθεί με τραύματα; Εξάλλου, ποιος έχει τον χρόνο να διαθέσει;

Σε αυτό το σημείο να πω, πως όσοι ενδιαφέρονται μπορούν να προμηθευτούν τον ελεύθερο τους χρόνο από ένα πολυκατάστημα. Μπορείς να πας και να τους πεις: «Φέρε μου λίγο από τον κερδισμένο χρόνο μου, μου το χρωστάς. Δεν επιθυμώ να βρίσκω σε χρόνο μηδέν από παγοπέδιλα μέχρι γαμπριάτικο κουστούμι.»

Παρακολουθώ τα μάτια των ανθρώπων, έλκονται μαγνητισμένα από τις βιτρίνες. Ακόμα και στον Αραβικό κόσμο όπου τα ήθη και η θρησκεία τους είναι αυστηρά, ακόμα και εκεί συναντάς τα ίδια μαγνητισμένα βλέμματα. Στον πλούσιο Αραβικό κόσμο κάτω από

τις μπούρκες και τις μαύρες κελεμπίες, αστράφτει και από ένα συνολάκι υψηλής ραπτικής.

Ο λατρευτικός ναός που συγκεντρώνει και ενώνει όλες τις θρησκείες, όπου όλοι χωράνε και όλοι εκστασιάζονται. Την ημέρα που βγήκε στην αγορά μοντέλο κινητού τελευταίας τεχνολογίας έξω από το εμπορικό είχε σχηματιστεί ένα ανθρώπινο ρυάκι. Άνθρωποι όλων των ηλικιών είχαν διανυκτερεύσει έξω και περίμεναν ακούραστα να ανοίξουν οι πόρτες. Ούτε το Μεσσία δεν θα περίμεναν τόσο ανυπόμονα! Τα πρόσωπά τους ηδονικά, ξαναμμένα, φλεγόμενα, διόλου ταλαιπωρημένα από την ορθοστασία. Τους βλέπω όλους πως λαχταράνε να αγοράσουνε πρώτοι το προϊόν. Το δάκτυλο μου βρίσκεται στο κουμπί που θα ανοίξει τις πόρτες. Ανοίγουν. Ποδοπατούνται. Φωνές, στριγκλιές, όλο το προσωπικό σε μια προσπάθεια συγκράτησής τους.

Η εντολή ήταν να μην τους συγκρατήσουμε. Είχαμε εντολή να τους αφήσουμε να ποδοπατηθούν τόσο, ώστε να μην κινδυνεύει η σωματική τους ακεραιότητα. Τι καλύτερη διαφήμιση από τα τεράστια χαμόγελα επιτυχίας, μαλλιοτραβηγμένα ανθρωποειδή, εκστασιασμένα με ένα κουτάκι στο χέρι! Το καινούργιο κινητό είχε φοβερή επιτυχία, ο κόσμος κυριολεκτικά πάλευε σώμα με σώμα, για να το αγοράσει. Γαμημένοι μαλάκες. Φρικτά αποβράσματα της υποκουλτούρας.

Το ίδιο βράδυ συναντήθηκα με το κορίτσι της ρεσεψιόν. Δεν μιλήσαμε καθόλου, ονειρευτήκαμε, καθώς καπνίζαμε στην άκρη του κρεβατιού. Το θυμάμαι έντονα, ήταν ένα από τα τελευταία βράδια που πέρασα εκεί.

Αναρωτιόμουν για πράγματα δύσκολα, πολύπλοκα, βαθιά και ξαφνικά όλα αυτά χάθηκαν μπροστά σε μια ερώτηση που έκανα στον εαυτό μου: «Γιατί ένα νέο και όμορφο κορίτσι περνά το χρόνο της με έναν δυσλειτουργικό χαρακτήρα σαν εμένα, σχεδόν ανίκανο στην σεξουαλική ζωή;»

Το τέρας της αυτοκαταστροφής γούλισε επικίνδυνα, μου έδειξε τα κίτρινα δόντια του και τίναξε τα σάλια του πάνω μου. Τότε ήταν που έδωσα και την απάντηση στον εαυτό μου. Περνάει τον χρόνο της μαζί μου από οίκτο. Καλύτερα να μην αισθάνονται τίποτα για μένα παρά να με λυπούνται.

Άρχισα να καταστρώνω το σχέδιό μου.

Πού να βρίσκεται αυτό το ευεργετικό σκουλήκι της λήθης, να συρθεί πάνω μου, να με δαγκώσει και να με κατασπαράξει; Άρχισα να την πληγώνω, να της μιλάω απότομα, άσχημα, να φύγει, να απομακρυνθεί. Εκείνη όμως δίπλα μου, αποφασισμένη, ερωτευμένη, τόσο ερωτευμένη που σχεδόν ανεχόταν τον εξευτελισμό της.

Άρχισα να δουλεύω περισσότερες ώρες στο εμπορικό, να καταναλώνω τον χρόνο μου στην εργασία. Εσύ είσαι για μένα ένα καλογραμμένο ανοιχτό βιβλίο, από αυτά τα πολύτιμα δώρα που σπάνια έρχονται στις ζωές των ανθρώπων. Ήταν αδύνατον να αφεθώ, το είχα αποκλείσει.

Το γνωρίζεις πόσο δύσκολο είναι να αφήνεσαι; Τα έχεις τα φτερά στην πλάτη, αλλά για κάποιο λόγο δεν τα χρησιμοποιείς, αφήνεις την βαρύτητα να σε κρατάει δέσμιο της γης, σκλάβο της. Το ξέρεις όμως πως με μια κίνηση, λίγο να τα κουνήσεις, τα έχεις καταφέρει;

Δεν μπόρεσα ποτέ να εξηγήσω γιατί... Ο οίκτος που νόμιζα πως έτρεφε εκείνη για μένα γύρισε μπούμερανγκ. Τώρα ο οίκτος μού ανήκει, είναι δικός μου, είναι από μένα για μένα.

Άλλαξα συνοικία, πιο κοντά στην δουλειά μου. Εσύ όμως επιμένεις, γιατί έχεις δει στα μάτια μου πόνο, αγάπη, καθαρότητα και ένα απύθμενο βάθος. Δεν με αφήνεις ενώ βλέπεις. Δεν είσαι τυφλή, βλέπεις την πτώση μου, τον εξαντλημένο μου εαυτό.

Η ανάγκη της ένωσης δημιουργεί εξάρτηση. Η ανάγκη να ανήκουμε κάπου καταστρέφει τα πιο δυνατά κύτταρα. Αυτή η ανάγκη εξαπλώνεται στις μάζες σαν τον καρκίνο, τις τρώει. Από το

διαλυμένο ξενοδοχείο κύλισες σαν ρόδα μπρος στα πόδια μου. Σου το είπα. Είμαι ανήμπορος να αγαπήσω ελεύθερα.

Δάγκωσα τα χείλια μου, γιατί το ήξερα μέσα μου πως έτσι ακριβώς σε αγάπησα και έπειτα σε έδιωξα. Μια σειρά από μικρά καλώδια απλωμένα στο τραπέζι μαζί με μπόλικη πυρίτιδα είναι ικανά να διαμελίσουν το κορμί μου. Πέφτει μια αόρατη σιωπή. Μια ανυπότακτη σιωπή απλώνει τα δίκτυα της από πάνω μου. Είναι γνώριμη, την έχω ξαναανιώσει, όταν όλοι μιλάνε και κανείς δεν λέει τίποτα. Εκείνη κάνει πάντα την δουλειά της.

Νιώθω κούραση. Με καταβάλλει, στέκεται σαν ιδρώτας πάνω στο μέτωπό μου, γυαλίζει στο κούτελο και δεν έχω την δύναμη να κάνω μια κίνηση, μια μικρή θαυματουργή κίνηση.

Θέλω να ανατινάξω τα πάντα μέσα μου, την γνώση, την άγνοια, τις πληροφορίες, τις εμπειρίες μου, τα βιώματά και να αφήσω γυμνή την καρδιά μου να τρέμει και να χτυπάει παλεύοντας, ικετεύοντας, εκλιπαρώντας για λίγη πίστη...

Δεν ξέρω πια πού είμαι.

Ποιο δωμάτιο είναι αυτό.

Αν υπάρχει κάποιος απέναντί μου και ποιος είναι αυτός.

Αν αυτό που αφηγούμαι τόση ώρα λέγεται ζωή, εφιάλτης, τρελή σκέψη, πραγματικότητα ή παραλήρημα.

Δεν μπορώ να ξεχωρίσω πια τίποτα.

Λίγη πίστη.

Μια ωραία σκέψη για έναν πρώην στρατιώτη, έντιμο πια υποστηρικτή της παγκόσμιας ειρήνης, θα ήταν να περιοδεύει στα σχολεία ως ζωντανό παράδειγμα της αιώνιας αποτυχημένης πολιτικής των κρατών. Ναι, ήταν ωραία ιδέα κάποτε. Ίσως στην αρχή κάποιου περασμένου αιώνα, τότε που τα παιδιά είχαν

ελεύθερο χρόνο, τότε που έπαιζαν με ξύλινα σπαθιά και όχι με video games.

Λίγη πίστη...

Ο δράκοντας της αυτοκαταστροφής μου πέταξε τις φλόγες του. Από το πύρινο στόμα του βρέχει φωτιές και καίει ό,τι βρίσκει μόνο με ένα αναστεναγμό του.

Κάποτε... Τώρα... Μετά...

Ξανά η καρέκλα μπροστά μου, η στολή.

Ποιος κάθεται απέναντι μου;

Η ρεσεψιονίστ, ο ψυχίατρός μου, ο προϊστάμενός μου, ο θεραπευτής, τα μετάλλιά μου, ο δεσμοφύλακάς μου;

Λίγη σιωπή...

Εδώ, με τις σταγόνες να πέφτουν από το μέτωπό μου, στέκεται όρθιο το μόνο που μου ψιθύρισε στη φαντασία μου ή στην πραγματικότητα η γυμνή καρδιά μου καθώς χτυπούσε για πρώτη φορά ολόκληρα... Άκουσέ με...

ΟΙ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΕΣ ΜΑΣ

Οι μήνες, οι μέρες, οι στιγμές, τα χρόνια.

Οι έρωτες, οι λύπες, οι χαρές, οι αισθήσεις.

Ο άνεμος, η θάλασσα, η βροχή, ο ήλιος.

Η μέρα, η νύχτα, οι όρθιοι, οι καθισμένοι.

Ειρήνη, κατάκτηση, διεθνή σφαγεία.

Έδαφος, ανάσες πεινασμένες.

Νεκροθάλαμοι και γεννητούρια, αγωνιστές και δικτάτορες.

Φοιτητές, καφέ. Δρόμοι, ερωτευμένα ζευγάρια,

Φωτεινές επιγραφές, νευρικοί οδηγοί.

Τα κάλαντα, η πρωτομαγιά, οι απόκριες,

Το Πάσχα, ο Θεός, ο Δαίμονας, όλα μαζί.

Περιστροφές γύρω από το σύμπαν ή γύρω

από τον ίδιο μας τον εαυτό, ποτέ δεν αλλάζει.

Ήρωες που δολοφονούνται. Φασίστες γελοιοποιούν

την μάζα που τους χειροκροτεί.

Οικογένειες πιστές, άτομα άναρχα. Σκέψου,

Όλα αυτά μαζί. Μα τι σε ενδιαφέρει, ρωτάς.

Σκέψου όλα είναι μέσα σου, είναι ζωτικά σου όργανα,

Το οξυγόνο σου. Μα τι λες;

Εγώ έχω σπλήνα, μυαλό, καρδιά, συκώτι, αίμα.

Και εγώ το ίδιο λέω, γιατί τρομάζεις έτσι;

Ανοίγεις το ράδιο, προσπαθείς να κοιμηθείς με μουσική.

Μια φωνή σε κοιμίζει, δεν είναι μελωδία.

Αιωρούμαι από πάνω σου σα σύννεφο.

Βόμβες πέφτουν, αλλάζεις πλευρό.

Ο ήλιος μαυρίζει από τοξικά.

Η βροχή γίνεται κίτρινη και ο ουρανός γεμίζει αεροπλάνα.

Εσύ ξυπνάς πρωί, ίσως και μεσημέρι.

Βρίσκεις το μυαλό σου τοξικό, το αίμα σου κίτρινο

Και την καρδιά σου να χτυπά σαν λόχος.

Ύστερα σκέφτεσαι πως τα ζωτικά σου όργανα σε εγκαταλείπουν.

Ο ήλιος, το φεγγάρι, το βουνό.

Ο λόφος, το γρασίδι, το ποτάμι.

Οι Ινδιάνοι, το Θιβέτ, η Ελλάδα.

Οι μέρες, οι μήνες, οι στιγμές.

Το σύμπαν, τα αστέρια, η γη.

Οι περιστροφές μας. Οι κυριαρχίες μας. Οι αυταπάτες μας.

Οι δρόμοι της αυτογνωσίας είναι στενοί, σχεδόν δύσβατοι.

Το γνωρίζεις αυτό πολύ καλά έτσι δεν είναι;

Και αποχώρησε ρίχνοντας κάτω την απέναντι καρέκλα.

ΤΕΛΟΣ